

РАДОЙ РАЛИН: САТИРИЧНИЯТ ТЕАТЪР „СТЪРШЕЛ“

През 1952 г. ние искахме да направим театър на импровизацията, т. е. това, което в момента ти идва в мисълта... и да не знаеш другия какво той ще каже и оттам да се получи оригиналното... публиката на това да се смее. Ние искахме да се съберат за първи път писатели, художници и музиканти. А по него време музикантите тъкмо ги връщаха от лагерите...

По това време аз бях обиколил цяла Чехия. При тези обиколки чувах хората често да говорят за един театър, съществувал между 1929 г. и Втората световна война – „Освобозени дивагло“. В основата на този театър са били артистите Ян Верих и Иржи Восковиц. Имали са сцена в един от по-крайните квартали на Прага, но са пътували из цялата страна. Било е нещо като Вариететен театър, но с по-друга концепция. Верих и Восковиц са писали много пиеси – ревюта, шоупиеси, песни, но винаги политически остри и с много импровизация. В кръга на техните съветници са били поетът Витезслав Незвал, Ян Шверма – театрален критик, както и най-големият чешки карикатурист – Адолф Хофмайстер (това е единственият карикатурист, на когото Сталин е позволил да му направи карикатура), Ярослав Сайферт, композиторът Ярослав Йежик и други. Този кръг е подсказвал на Верих и Восковиц идеи... Хората ги знаели като една група, нещо като общност. Верих и Восковиц са и между първите, които започват да популяризират джаза в Европа. Дори правят записи и издават

грамофонни плочи, които тогава се радват на голяма популярност. Когато аз пристигнах в Чехия, театър „Освобозени дивагло“ не съществуваше. Тъй като и Верих, и Восковиц са евреи, след завладяването на Чехословакия от Хитлер, те избягват в Америка. По-младият – Иржи Восковиц, не се завръща обратно след войната и по тази причина властите не позволяват на Верих да възстанови театъра. Но Чехия винаги е била много демократична страна. Тък и интелигенцията ѝ не вярва много-много в партия, с други думи, това беше един оазис на демокрация и на новаторство в търсенето на нови идеи и във филма, и в театъра, и в дру-

зите изкуства. Разказите на моите гомакини – чешките писатели, за „Освобозени дивadlo“ ме запалиха най-силно.

Но тук си каза думата и случайността. Чехите гледаха на моето посещение като на нещо много важно и затова непрекъснато ме водеха по разни официални места. И всякога и всякъде ми подаряваха едно и също нещо – голям, червен албум от 12 грамофонни плочи, който съдържаеше речите на Клемент Готвалд за Съветския съюз със заглавие „По боке!“. Което значи „До рамото на Съветския съюз!“, но буквалният превод от чешки е „До бедротото на Съветския съюз!“. За една година събрах 12 комплекта... Една вечер вкъщи дойде едно момиче, което, като видя подрегените грамофонни плочи, предложи да си потанцуваме. Да, ама то в тези плочи няма музика. Хеле, пък като разбра, че комплектите са еднакви, пълни с политически „хлоупости“, съвсем се ядоса. За мой късмет, тя беше продавачка в магазин за грамофонни плочи и предложи безплатно да ми смени речите на Готвалд с тези на Верих и Восковиц. Също от нея разбрах, че имало заповед плочите на двамата актьори да се изтеглят от продажба и полицията да ги изземва. Момичето спази обещанието си и благодарение на нея аз имах възможност да се запозная пряко, не само по разкази, с творбите на Верих и Восковиц.

Върнах се в София и вече ме бяха назначили във В. „Стършел“. Главен редактор на „Стършел“ беше Челкаш, в редакцията бяха поетът Стефан Гечев, който владееше шест-седем езика, и Валери Петров – едни от най-талантливите и културни хора на България. Като започнах в „Стършел“ около мен започнаха да се събират и други млади хора и от четирима-петима сътрудници

при постъпването ми скоро те станаха над седемдесет. И по онова време, и сега смятам, че колкото повече са сътрудниците на един вестник, толкова повече ще са читателите му. Така в кръга на „Стършел“ влязоха Марко Ганчев, Коста Павлов, Захари Петров, Андрей Германов и др.

И хрумна ни да направим един сатиричен театър. Тогава за сатира отпусаха пари по изборите, но тогава за сатира се приемаха такива работи: „Хей, кулак, подъл враг“ и тем подобни – все от руските песни, пляски и частушки и всичко беше най-вече срещу американците... Ако разгърнеш едно течение на „Стършел“ от петдесета или петдесет и първа година се вижда, че всичко е направено срещу саботьорите, срещу ония, дето не си изпълняват плана, дето не си дават житото и така нататък. То и не беше сатира, а беше чиста пропаганда...

По това време в Съветския съюз работеше Ленинградският театър „Миниатюр“ под ръководството на Аркадий Райкин и макар че процъфтяваше, той имаше повече характер на естрада. Успяваха да поставят и някои доста остри неща, но използваха твърде натуралистичен и доста остарял маниер. Полша вече имаше своята сатирична сцена – театър „Сирена“ във Варшава под директорството на Юлий Тувим; Унгария, Източна Германия, Чехословакия, в Румъния – също. За тях работеха съвместно писатели, композитори, художници и артисти...

В България нямаше сатиричен театър, нямаше и традиция. По време на антифашистката борба имаше някакви опити за създаване на естрада – това беше трупата „Сините блузи“, но то беше твърде слабо в художествено отношение. През 1952 г. единстве-

В. АНДРЕЕВ

Астрономът: Тая нова звезда ще ви докара нови неприятности...

ПИНДАРЕВ

Не е ли крайно време да се създаде така необходимият сатиричен театър?
(в. „Труд“, бр. 314)

Бюрократът: — Как?! Искат да ми открият втори фронт!...

ната действаща комедийна трупа беше „Елате да се смеем!“, съставена от артисти при Народния театър. Там бяха събрани Лео Конфорти, Петко Карлуковски, Магда Колчакова, Стоянка Мутафова, Георги Раганов и други... Всички те бяха много добри артисти, обаче разиграваха най-вече драматизирани Чудомирови феълетони, разкази и някои от малките пиеси на Чехов, разни руски работи, частушки. Те изпълняваха също драматизирани разкази и феълетони на Елин Пелин, Алеко Константинов, Иван Вазов и др., които бяха хубави, хората се смееха и, общо взето, вървеше „дружба между работниците и интелигенцията“, но нямаше актуални неща. Предстояха избори – петдесет и втора година беше, и изборите бяха предварително взети, но все пак се отпусаха някакви пари за разни по-злободневни неща. Това бяха по-скоро естрадни изпълнения, примерно: „Хей, кулак, подгъл враг“ или „Кандугатът ни е млад, той е умен и сърцат, сал за две години той стана ударник – герой!“ и тем подобни погражания на руските песни, пляски и частушки. Функционерите обаче си ги харесваха, защото с лекия си текст и лесен ритъм им вършеха много работа.

Мислите ми тогава непрекъснато се връщаха към „Освобозени дивадло“ и към Верих и Восковиц и аз мечтаех точно такава неща да се направи и у нас.

И точно в туй време ни хрумна, запалени от таз идея, вече решихме и започнахме да разправяме какъв театър ще направим. Щеше ми се това да бъде злободневен, конкретно насочен, динамичен театър, театър-вестник, театър-трибуна, който със средствата на сценичното майсторство да се бори срещу нередностите и псевдомора-

ла. Той трябваше да възпитава зрителя, да култивира у него по-здрово чувство за критика, повече смелост. И не на последно място, да бъде съвсем оперативен, съвсем актуален.

Аз вече бях станал член на редколегията на „Стършел“ и повдигнах въпроса. Бай Хаим Бенагов, който канеше „Елате да се смеем!“, се запали. Отидохме ние при тях и поискахме да работим заедно. Да, обаче те имаха най-високите заплати, а нашите – нищо. Не отказаха напълно, но надменно казаха: „Вижте, какво, напишете вие материалите, ние ще го поставим!“ А ние искахме да правим по-скоро театър на импровизацията... А пък ние и не знаем какво да пишем... бяхме чули например за хумористичния театър „Сирена“ във Варшава, че правят само малки неща, да кажем: Тогава министър-председател им е бил Циранкевич и забраняват всякакво месо да се пренася в градовете, и няма месо, само по веднъж в месеца. Веднъж един полицай вижда една жена, че носи в една количка две прасенца. „Добър ген, госпожа Циранкевич – казва стражарят. – Как сте? Може ли да ги видя?“ Вижда двете прасенца и казва: „Също на господин Циранкевич приличат!“ – и тем подобни. Но въпреки това ние самите, нито аз, нито другите, знаехме какво да пишем. Острата политическа и злободневна сатирическа миниатюра все още нямаше традиции у нас. Предстоеше да се създаде и оформи този жанр. Полека-лека се убедихме, че той не би бил по силите само на артистите. Очевидно беше, че той може да се развие само при едно творческо сътрудничество между писатели, публицисти, композитори, карикатуристи и артисти.

Отначало в редакцията не бяха съгласни. Но Челкаш приемаше идеи, кога-

мо са почти изготвени. Освен Хаим Бенагов, идеята възприеха и Борис Априлов и Захари Петров–Харкин. Валери Петров не се беше определил твърдо (наскоро бяха освободили баща му от работа в Ню Йорк, а самият той беше уволнен от Външно министерство).

В това време привличахме и други, но никой не се хваща за такава още неустановено начинание. И тогава потърсихме студентите от – ДВТУ (Държавното висше театрално училище). Те се отзоваха веднага. Решихме първото събиране да е в неделя, когато няма никой в редакцията, за да няма кой да каже „Не!“. И така, на 30 ноември 1952 г. от редакцията дойдоха Хаим Бенагов, Борис Априлов, Васил Чертовенски, Захари Петров и аз, а от артистите – Нейчо Попов, Жени Филипова, Леон Конфино, Ицко Финци, Хари Тороманов, Любомир Карабойков, Григор Вачков, Георги Станойков, Петър Бурнусов и асистентът Анастас Михайлов. Впоследствие към трупата се присъединиха Досьо Досев, Аврам Пинкас, Леда Тасева, Люба Алексиева, Галина Ненова, Димитър Василев, Хинго Касимов, Евгени Коцев, Иван Тонев, Стефан Цонков, Петър Пейков, Иван Рачев, Павел Дубарев и др.

Направихме и нещо като събрание с изказвания. Всички говориха в смисъл, че естрадната дейност у нас далеч не отговаря на културното ниво на публиката и че програмите, които се изнасят често не отговарят и на най-елементарните художествени изисквания. Подчерта се, че на дневен ред стои въпросът за създаването на една сатирична естрада, която да задоволи нуждите на публиката. Реши се в най-скоро време да се излезе с конкретна програма. Избран бе художествен съвет в състав: Анастас Михайлов – ху-

гожествен ръководител с помощници Аврам Пинкас и Нейчо Попов и репертоарно бюро в състав Радој Ралин, Петър Незнакомов и Борис Априлов. За всеки случай направихме и протокол, който подписаха всички. После се очерпихме с фонданени бонбони – други нямаше – и почнахме.

Когато през следващите дни разказвах за това на Валери Петров, той ми каза: „Стига бе, лудньо, с твоите словенски истории. Театър! Отгде ще вземеш пари? Ще ви отвее словенският вятър парцалите при словенските картини.“

Ние обаче не се разколебавахме. И на всеки казваме, за да го запалим. Но хората в редакцията бяха свикнали да си напишат фейлетона, да го пробутат за броя и толкова. Някои даже ме гледаха с лошо око, защото аз виках външни сътрудници, а понякога и видни писатели. На това най-много ги беше яд. А аз исках да се разбере, че хуморът е трудно майсторство и да видят, че не са чак толкова големи, щом не могат да пишат хумор.

Като казах на Челкаш, той каза само, че няма нищо против, стига да не е в работно време, и да не е в някое далечно помещение, че да се каже, че бягаме от работа. И ето как, нещо, което може да изглежда и глупаво, ако стане във време, когато е назряла нуждата, когато хората го искат, си тръгва по пътя само, даже когато никой не е имал тези големи намерения.

Още първата вечер актьорите дойдоха с Анастас Михайлов, който беше асистент на Сърчаджиев, и продължихме все така вечер. Репетираше се в редакцията на ул. „Добруджа“ 2, до Руския клуб, но за студентите беше най-тежко. Те учеха от сутринта до шест и половина вечерта; имаха ежедневни уча-

ствия в масовката на спектакъла „Село Борово“ на Крум Велков и идваха чак след 11.00 часа вечерта. Правехме им чай, намираше се и кренвирш, кашкавал, сиренце... и криво-ляво момчетата издържаша до два и половина. Захари [Петров] събираше от сътрудници, срещу погнис, по 10 лева тогавашни пари – един лев сега – за храна на артистите, иначе те бяха съгласни до първия спектакъл да работят без пари.

Най-напред опитвахме с някои наши феълетони – кое е разигравано другаде, кое може да се разиграе и да се драматизира. Правим ги ние, обаче не се смеем. Колегите и те казват: „Бе то смешно, ама на нас ни е смешно, защото ние сме го писали, ама хората няма да се смеят“. Опитахме да използваме и някои чужд феълетон – обаче изобщо не върви. Ахо-то (Борис Априлов), заедно със Захари Петров, се бяха хванали за по-дългата и отговорна творба „Риджуей пътува из Европа“. (Риджуей беше емисарят, натоварен да обикаля Европа, за да подготви създаването на НАТО.) Това беше истинското намиране и на политическата тема, и на стила.

Много трудно се прави театър от хора, които не са го правили. Бяхме до един пълни дилетанти в това отношение. А как да изтръгваме хумор – това беше още по-трудно! Нямахме кой да каже какво и как да се прави. Валери Петров, който беше обещал отначало, не дойде. Христо Ганев взе да говори: „Чакайте бе, за такова нещо трябва много пари – за костюми, за декори, за всичко.“ А ние на един ентузиазъм разчитахме. Декорите например ги рисуваха художниците на „Стършел“.

В това време Бешков го обвинявахме за неговите карикатури, че са против комунизма, и макар че Георги Димитров го беше викал на обяд, никои не смееше да

го печата. Беше изпаднал в тежка депресия, ходеше вечер от кръчма на кръчма и разказваше страшни, жестоки афоризми. Тогава Руският клуб работеше до най-късно, а редакцията, където репетирахме, беше току-до него. И една вечер, след един час, Бешков влезе и остана. Гледа, гледа, пък започна да ни дава съвети, да изглажда слога на репликите, да обръща внимание на пластика, и, казано направо, да режисира. За нас всичко това беше много интересно, но спектакълът се забавяше, а имаше да се пишат още неща, и, честно казано, театралната динамика беше далеч от нашите възможности.

Участниците започнаха да губят вяра, че ще успеем. Нахвърляха се с обиди срещу мен, изкарваха ме фантазюр. Така се видях принуден да поканя Константин Кусимов. Макар и болен от грип, той се отзова. Видя това, което бяхме подготвили, но нищо не му хвана окото. Почна сам да играе всички роли, нанасяше поправки не само в ситуацията, но и в текстовете, избистряше образите психически и логически, с един идеален, страшен хумор. И всички умираха от смях. Накрая Кусимов каза: „Е, това е! Имате го този театър!“ И, както обеща, почна да идва всяка вечер. Работата се оживи и тръгна доста по-леко.

По това време идва и Сърчаджиев, защото вече се бе разчуло в Академията, включиха се и Гришата Вачков и Хиндо Касимов. Видя се вече, че и най-баналното нещо, като се направи от актьорите, получава яркост. Това направи впечатление и на Валери Петров и той са хвана с Христо Ганев и написаха: „Риджуей пътува из Европа“. Съдържанието: Франция – непрекъснатата смяната на кабинетите. Само писарите остават същите – те са вечни.

После – Германия. Почваше така: „Елховий лес, Елховий лес, къде е твоята прелест днес!...“ Правеха се такива народийни комбинации с „Елховий лес“, че се взимаше акъла на хората... А в Европа Риджуей никъде не можа да постигне успех. Народите не го искат... След това идваше Италия. Но така беше направено, че да се редуват мрачно с весело. И едно италианско, светло небе, на хоризонта – Венера Милоска, съвършено гола, прикрита само с една реклама „Пийте Кока-кола!“. Публиката умираше да се смее... Имаше и за България: „Яде народа къшей хляб...“ и прочие и прочие – в първата част. Втората част беше направена само с вътрешни работи. Пак ръката на Валери се чувстваше много... Декорът беше скромнен. Бешков например, като видя първите декори – просто бяха нарисувани небостъргачи – той каза, че такива вече ги има и в Латинска Америка, и в Южна Африка. И настоя вместо тях художниците да нарисуват една огромна каса, защото това е нещото, което символизира Америка. До нея небостъргачите да изглеждат като джуджета, а под нея – хората, да изглеждат като дървеници... Кисимов режисираше актьорите... Като дойде Сърчаджиев, той вкара баровото, шеметното, шампанското, което избликва... И стана един страхотен спектакъл...

Вече поставен, той започваше със забранената тогава песен „Янки Дугъл“, при това джазирана. В това време вече бяха започнали да пускат от лагерите някои от джаз музикантите, защото не можеха да излъжат хората, пък и бяха измрели някои от тях – това се чуваше вече по легаиите. Пускаха ги да работят само в празник и вечер след осем часа, защото през деня повече граждани ги слушали. В това

отношение Челкаш беше много човечен, не правеше проблеми. Той намери композитора Емил Георгиев, който пък доведе друг – Атанас Бояджиев от кукления театър, които направиха модерна джазова музика с оркестър от 30 души. Те повикаха в оркестъра Божидар Сакараров (Дарчо), Никола Кокошаров, Петър Рагоев, Петко Дреников, Тодор Съмналиев, както и Александър Николов (Сашо Слагура). Имахме и артистки... и най-красивото момиче – тя се казваше Жана, Жана Стоянович. Имаше страшна усмивка, толкова беше хубава, че хората – всички – се обръщаха да я видят...

Стана проблем, обаче: Челкаш – комунист, аз – комунист, Валери Петров – също комунист. Но не сме еднакви. От друга страна, тия хора пък са от лагерите, а ние не сме сектанти. Накрая се разбрахме в поканите и в афишите да ги няма имената на музикантите...

Сатиричният театър „Стършел“ спечели като свои приятели и композиторите Любомир Пинков и Георги Димитров. Така не само театралите, но и хората в редакцията на „Стършел“ започнаха да гледат на мен с поголямо уважение – затова, че привличах кръг от авторитети около вестника.

Идваше време да искаме разрешение. И така през януари поканихме на репетиция членовете на регколегията на „Стършел“ и Илия Бешков, Константин Кисимов, Атанас Стойков, Владимир Топенчаров, проф. Стефан Сърчаджиев. Главният ни редактор Челкаш се качи със счупен крак до най-горния етаж на театралното училище...

Най-важното беше да подготвим появата на „Сатиричен театър „Стършел“. И затова поканихме и млади ав-

тори на Вестника, и вече утвърдени писатели да напишат по една статийка, че е крайно време в България да се създаде сатиричен театър. И излезе на 30 декември 1952 г. в „Труд“ едно съчинение, под заглавие „Крайно време е!“ на едно момче – Богомил Стоилов, което тогава беше студент, а по-късно стана директор на Пловдивския театър. Той е сливналия, майките ни бяха приятелки и аз го накарах, по приятелска линия. Теню Пиндарев направи реклама с една карикатура в „Стършел“ (9 януари 1952 г.) уж по отзив в един вестник и текстът беше „Не е ли крайно време да се създаде така необходимия Сатиричен театър!“ и „Бюрократ: Искат да ми открият втори фронт!“.

Първият спектакъл беше насрочен за 6 март 1953 г., но точно тогава умря Йосиф Висарионович Сталин и представлението се отложи заради траур.

На 8 март 1953 г. софийската публика най-накрая се срещна със „Сатиричния театър „Стършел““. Стана нещо чудно... Публиката беше необикновено впечатлена от острата социална тематика, от условната театрална игра, от опростения, но силно метафоричен декор, внушен от Илия Бешков, от джазовата музика, от актуалните текстове, от новите лица и пр., и пр. Първото представление беше на сцената на „Младежкия театър“ на ул. „Бенковски“ и „Дондуков“. Негов директор тогава беше Пенка Дамянова и това беше чуден, много уютен театър. За двайсетина дни изнесохме около четиридесет представления. Искахме да ни знаят като „летящ театър“ и затова в някои дни правехме дори по три представления на три различни сцени – сутрин от десет часа на

сцената на сегашния театър „Сълза и смях“, от два часа във Военния театър и от седем – в Младежкия театър.

Направихме и няколко представления в Пловдив, другите не можахме да отидем. Но доста хора можахме да го гледат. Даже някои от министрите го харесаха..., но снимки не можехме да направим...

Ние обаче бяхме наясно, че срещу тази новост има напрежение и несъгласие и много разчитахме на подкрепата на колеги и приятели, особено когато го правехме в пресата. Така през март поетът Сашо Миланов публикува стихотворението „Покана“, Веселин Андриев се включи с ироничния текст „Тая нова звезда ще ни докара неприятности...“, пак в „Стършел“. С обстояйна, добронамерена критика излезе Христо Дугевски. Валери Петров направи фейлетон, пак за „Стършел“, който излезе на 3 април 1953 г., Веселин Андриев написа текст „Сатиричен театър „Стършел“ за „Литературен фронт“, но не го подписа, защото тогава беше главен редактор. Публикува мнението си още Боян Дановски в „Отечествен фронт“ (24 март) и още много други...

През 1953 г. имаше един злостен министър на културата – Рубен Аврамов, който се дразнеше, че в другите театри салоните се запълваха едва на една трета, а пък беше ясно, че „Сатиричният театър „Стършел“ не е негова инициатива... Нямаме представа какво беше тогава например Народният театър. За пиесите на Лозан Стрелков трябваше гора... цели борове отнасяха с камioni да направят гора... фонтани изблукваха.... Та по това време Рубен Аврамов беше член на ЦК на БКП и Председател на Комитета за култура и изкуство. Не беше човек на изкуст-

вата, но имаше силни позиции, защото беше съветски възпитаник и политзатворник със смъртна присъда. Беше женен за художничка, която навремето беше от „новите художници“... Та под негов натиск ни извикаха в Политбюро да ни кастрят. Червенков не присъстваше, не бе идвал и на представление – явно си оставяше вратичка. „Какво да ви правим сега?“ викат. А аз, малко нахакано, им казвам: „Не, знам, – казвам – да му мисли Рубен Аврамов, той ни спира.“ Присъстваше и ген. Панчевски (работил за съветското разузнаване в Китай), който тогава беше министър на Народната отбрана и на Външните работи. И той стоеше там и трепереше, защото не знаеше за какво са го повикали. А пък на нас сметките ни бяха чисти.

Като започнаха с едни носталгии, как се правел театърът на „Сините блузи“, а полицията биела и ги оставяла хора-инвалиди за цял живот. Всъщност срещата се ръководеше от Георги Чанков, съпругът на Йорданка Николова, който тогава беше министър на железниците. Като почна: „Какъв е тоя театър, къде са ви артистите, бе! Къде е Велико Росенски?“ А Велико Росенски беше един бездарен актьор, годен само за кръчмите и за цирка. И аз не му мълча. „Изглежда Вие през живота си само Велико Росенски сте гледали.“ – казвам. Засмяха се и другите. Рубен Аврамов взе да говори срещу театъра и че не било работа на вестника да се занимава с театър. Стана Валери Петров и удари на молба: „Разберете, казва, ние не сме искали лошо... Ние искаме добро да направим, само да помогнем на партията.“

Тогава Челкаш, като главен редактор на „Стършел“ взе думата и каза, че никой не може да ни да ни убеди, че

сме направили зло. Това беше и краят на „кастренето“. Последен, най-тежко, се изказа Чанков: „Може-не може, утре до седем часа всички ще си направите самокритика.“ Аз пък му казах: „Сатиричният театър ще победи. Той вече е спечелил масите, той стана нещо, което е вече е много необходимо на комунизма.“

Излизаме вече навън и другите отиват в Съюза на художниците и аз им казах: „Който иска да си прави самокритика, да си я прави поименно. Аз самокритика не си правя!“ И отидох при артистите, които чакаха да разберат резултата. „Другари, – казвам – театъра го спират, но ние пак ще се борим и пак ще го направим.“

На сутринта някои си направиха самокритиката. По-късно ми се обади Челкаш, че имал разговор с Живков. Никой нямало да пострада, нямало да има пращане в лагер, трябвало само да си гледаме работата. И че нашата работата не било да правим театър.

По късно, през лятото, разни естрадни групи почнаха да включват в репертоара си и някои от нашите пьески. И където и да отидат, обявяват: „Из спектакъла на СТС – Сатиричен театър „Стършел!““. И даже в Трънчовица, родното село на Гришата Вачков, в чест на Сатиричния театър, решили да основат местен Сатиричен театър „Трънчо – Вица“. И на други места в провинцията почнаха да основават подобни театри – в Търново, в Перник и другаде. Така че този театър си свърши работата.

Мина се време и се видя, че Сатиричен театър „Стършел“ направи много добро впечатление – чак чуждите вестници писаха – и тогава взеха да мислят за създаването на такъв театър. Взеха и нашите подписи, веднага пус-

нахме писмо в два екземпляра, като едното отиде в Политбюро. Аврамов беше много сърдит, но него го махнаха...

Когато вече бяха решили твърдо, за първи директор на Сатиричния театър взеха Стефан Сърчаджиев, а мене извикаха за драматург. Не се съгласих и за драматург беше назначен Веселин Ханчев. От състава на СТС в трупа-

та постъпиха: Нейчо Попов, Григор Вачков, Ицко Финци, Димитър Василев, Жени Филипова, Петър Пейков, Хиндо Касимов и др. После дойде Боян Дановски, после Методи Андонов, след като го изпъдиха от Бургас...

После...

Записа Юлия Крусацка

РЕДАКЦИЯ НА ВЕСТНИК „СТЪРШЕЛ“

САЛОН

ДАТА — —

Стършелов
театрален
спектакъл

УЧАСТВУВАТ: АВРАМ ПИИКАС, ГАЛИНА МЕЛОВА, ГЕОРГИ СТАНИКОВ, ГРИГОР ВАЧКОВ, ДОСЯ ДОСЕВ, ДИМИТЪР ВАСИЛЕВ, ЕВГЕНИ КОЦЕВ, ЕВГЕНИЯ ФИЛИПОВА, ИВАН ТОНЕВ, ИВАН РАЧЕВ, НИКО ФИЦИЦ, ЛЕДА ТАСЕВА, ЛЕОН КОНОПЦО, ЛИЛИА АЛЕКСИЕВА, КЕЛЧО ПОПОВ, КАВЕЛ ДУБАРЕВ, ПЕТЪР БУРНИСЪЗОВ, ПЕТЪР ПЕЙКОВ, СТЕФАН ЦОКОВ, ХАРИ ТОРМАЛОВ, ХУИНСКИ КАСИМОВ И ДР.

ХУДОЖЕСТВЕН РЪКОВОДИТЕЛ:
СТЕФАН СЪРЧАДЖИЕВ

РЕЖИСЬОР:
АВАСТАС МИХАНЛОВ

ПОМ. РЕЖИСЬОР:
ИВАН АТАЛАСОВ

ГРИМ:
Г. САУЯЛОВ

ТЕКСТОВЕ:
ЧЕЛКАШ, ВАЛЕРИ ПЕТРОВ, П. НЕЗНАКОМОВ,
ХРИСТО ГАНЕВ, РАДОЙ РАЛИН, В. АПРИЛОВ,
ЕМИЛ РОБОВ, ТЕНЧО УЗУНОВ, ЗАХ. ПЕТРОВ,
В. ДИВАТОВ И ДР.

МУЗИКА:
ЕМИЛ ГЕОРГИЕВ И АТАЛАС БОЯДЖИЕВ

ХУДОЖНИЦИ:
ТЕНЧО ПИИДАРЕВ И АСКЕГ ГРОЗЕВ

БИЛЕТИ ПРИ КАСАТА НА ТЕАТЪРА